

Sygn. akt VIII C 859/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. G.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 859/21

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2020 roku powód E. G. wytoczył przeciwko Skarbowi Państwa – (...) (poprzednio Skarbowi Państwa - (...) w Ł.), powództwo o zasądzenie kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że pozwany nie przestrzega podstawowych praw dotyczących zachowania godności osobistej osadzonego i jego intymności poprzez umieszczenie go w celi mieszkalnej pawilonu A nr 222, w której kącik sanitarny nie był niczym odgradzony. Powyższe sprawiało, że osadzeni oraz funkcjonariusze SW, w tym kobiety, mogli obserwować załatwianie przez niego potrzeb fizjologicznych, który to stan trwał od czerwca do końca września 2019 roku. Powód wskazał ponadto, że zgodnie z obowiązującymi przepisami kącik sanitarny powinien być zabudowany płytą wysokości minimum 130 cm tak, aby osadzony mógł załatwiać swoje potrzeby fizjologiczne bez skrepowania zarówno przy wejściu do celi, jak i kontroli osadzonego przez wizjer w drzwiach wejściowych. Podniósł, że zaistniała sytuacja była dla niego bardzo stresująca, zastanawiał się wręcz nad odebraniem sobie życia, złożył pozew o rozwód. **(pozew k. 4-4v.)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik przyznał, że cela nr 222, w której przebywał powód, była wyposażona w węzeł sanitarny nieodgradzony od reszty pomieszczenia z uwagi na stosowanie monitoringu celi, co było podyktowane względami medycznymi osadzonego. Powód wymagał bowiem bieżącej obserwacji ze względu na zdiagnozowaną chorobę somatyczną (nadciśnienie tętnicze). Przedmiotowa cela była przy tym jednoosobowa, a powód miał zapewnioną w niej odpowiednią intymność, ponieważ wejście do celi mogło nastąpić wyłącznie po uprzednim potwierdzeniu, że osadzony nie korzysta z węzła sanitarnego. Dodatkowo na

obrazie z kamery nie były widoczne części intymne powoda. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że decyzja o umieszczeniu powoda w celi nr 222 była podyktowana jego bezpieczeństwem, że została podjęta dwukrotnie, a powód miał możliwość jej zaskarżenia do sądu penitencjarnego. Wskazał, że powodowi zapewniono warunki odbywania kary zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a żadne działania pozwanego nie spełniały kryterium bezprawności i nie miały na celu upokorzenia osadzonego. Zaprzeczył jednocześnie, aby w związku z pobytem w przedmiotowej celi powód zgłaszał myśli samobójcze. **(odpowiedź na pozew k. 18-20v.)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie, przy czym powód dodatkowo wyjaśnił, że został umieszczony w celi izolacyjnej w sytuacji, w której nie był karany dyscyplinarnie. Dodał, że obraz z monitoringu był widoczny w dyżurce, a dostęp do niego mieli funkcjonariusze ZK oraz osadzeni. Pełnomocnik pozwanego wskazał z kolei, że roszczenia powoda mają charakter postulatywny i wynikają z jego oczekiwań co do wykonywania kary pozbawienia wolności, które nie mają jednak podstaw zarówno w przepisach prawa, jak i zaistniałych faktach. Podniósł ponadto, że po przyjęciu do (...) w Ł. powód odmówił umieszczenia na oddziale szpitalnym.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2022 roku Sąd na podstawie art. 67 § 2 k.p.c. ustalił, że podmiotem uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawie jest (...), nie zaś (...) w Ł. oraz zwolnił od udziału w sprawie, jako reprezentanta Skarbu Państwa, (...) w Ł., wobec jego zniesienia.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku powód doprecyzował, że jego roszczenie dotyczy okres od czerwca do końca września 2019 roku i naruszenia jego intymności oraz godności człowieka w związku z koniecznością załatwiania potrzeb fizjologicznych w celi w opisanej w pozwie warunkach. **(pismo procesowe k. 45-46v., k. 52-52v., k. 95-97, postanowienie k. 78, protokół rozprawy k. 133-137, k. 170-171, k. 199-203, k. 214-215)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód E. G. w dniu 2 marca 2018 roku został osadzony w (...) w Ł.. Termin końca kary pozbawienia wolności był wyznaczony na dzień 25 października 2024 roku. Decyzją lekarza medycyny pracy powód został uznany za niezdolnego do pracy.

Decyzją kierownika ambulatorium (...) w Ł. z dnia 12 czerwca 2019 roku, na podstawie art. 116 § 5a k.k.w. powód został poddany monitorowaniu ze względów medycznych – zdiagnozowaną chorobę somatyczną. W dniu 28 czerwca 2019 roku decyzja ta została cofnięta z uwagi na zakończenie monitorowania stanu zdrowia. Powód został poddany monitorowaniu ze względów zdrowotnych również w okresie od dnia 5 lipca 2019 roku do dnia 10 października 2019 roku. **(zaświadczenie k. 5, decyzje k. 23-28, notatka służbowa k. 100, okoliczności bezsporne)**

W związku z potrzebą monitorowania stanu zdrowia powoda został on umieszczony w celi nr 222 w pawilonie A. Jest to cela jednoosobowa, izolacyjna, monitorowana, w której osadzane są zarówno osoby odbywające karę izolacyjną, jak i inni osadzeni, którzy wymagają objęcia monitoringiem, tj. zagrożeni samobójstwem bądź wymagający monitoringu ze względu na stan zdrowia.

W przypadku osadzenia skazanego w celi izolacyjnej z innych przyczyn, aniżeli celem odbycia kary izolacyjnej, nie jest on pozbawiany uprawnień, jak przy karze izolacyjnej.

Przedmiotowa cela jest wyposażona w kącik sanitarny, który znajduje się z lewej strony od wejścia do celi za kratą, nie jest jednak zabudowany. Monitoring umożliwia swobodne obserwowanie kącika sanitarnego, jednak strefy intymne osadzonego są wyłączone z podglądu – na obrazie z kamery obejmującej kącik sanitarny sfery intymne są zasłonięte czarnym obrazem. Obraz ten jest stały i jest ustawiany w taki sposób, aby była widoczna wyłącznie głowa osadzonego siedzącego na toalecie, czasami też jego stopy. W momencie, gdy osadzony wstawał z toalety, nie było widać jego stref intymnych. Obraz kamery jest przesyłany do dyżurki oddziału, w której monitor ustawiony jest w stronę okna

w taki sposób, aby inni osadzeni nie mogli widzieć obrazu. Dostęp do monitora mają funkcjonariusze Służby Więziennej, w tym ewentualnie zatrudnione w tej roli kobiety.

Każdorazowo funkcjonariusz wchodzący do celi, niezależnie od jej rodzaju, ma obowiązek sprawdzenia, czy może bezpiecznie wejść. W sytuacji, gdy stwierdzi on, że osadzony korzysta z kąpaka sanitarnego, wstrzymuje się z wejściem. Warunki architektoniczne celi nr 222 nie pozwalają na stwierdzenie, czy podczas otwierania drzwi do celi osadzony jest w trakcie załatwiania czynności fizjologicznych.

W (...) w Ł. w okresie od czerwca do września 2019 roku poza jednostką szpitalną nie było celi monitorowanej, która nie byłaby celą izolacyjną.

Powód został osadzony w celi nr 222 ze względu na stan swojego zdrowia wywołujący potrzebę stałego monitorowania, a nie za karę. Powód miał możliwość wezwania funkcjonariusza celem otworzenia okna w celi, włączenia, wyciszenia lub wyłączenia radiowęzła. W przypadkach, gdy w momencie wejścia funkcjonariusza do celi powód załatwiał czynności fizjologiczne, funkcjonariusz taki przeproszał za zaistniałą sytuację, opuszczał celę i informował powoda, że wróci za kilka minut. **(zeznania świadka G. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 października 2022 roku, zeznania świadka M. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 stycznia 2023 roku, zeznania świadka P. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 stycznia 2023 roku, pisemne zeznania świadków w sprawie XII C 766/21 k. 212, k. 212v., k. 213, notatka służbowa k. 100, k. 101v.)**

W związku z umieszczeniem w celi bez zabudowy kąpaka sanitarnego powód złożył skargę. W odpowiedzi na skargę wskazano, że cela nr 222 jest celą jednoosobową objętą monitoringiem z przeznaczeniem również na wykonanie kary celi izolacyjnej, że monitorowanie kąpaka sanitarnego odbywa się z wyłączeniem strefy prywatności, że przed otwarciem celi funkcjonariusze sprawdza przez wizjer zachowanie osadzonego i w wypadku korzystania przez niego z kąpaka nie otwiera celi. Z uwagi na powyższe skarga powoda została uznana za bezzasadną. **(pismo k. 7, okoliczności bezsporne)**

Z dniem 30 listopada 2021 roku zniesiono (...) w Ł. przy ul. (...), a jego mienie ruchome z dniem 1 grudnia 2021 roku stało się mieniem ruchomym (...) w Ł.. Z dniem 1 grudnia 2021 roku utworzono Oddział Zewnętrzny (...) w Ł. przy ul. (...), podlegały dyrektorowi (...) w Ł.. **(zarządzenie MS k. 53, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń Sąd przyjął również spójne i logiczne zeznania świadków, którzy odnieśli się do warunków panujących w celi nr 222, jak również pracy monitoringu w tym pomieszczeniu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa jako szczególnej państwowej osoby prawnej stanowi art. 417 k.c. Przesłanką odpowiedzialności jest wykonywanie władzy publicznej niezgodnie z prawem, co oznacza, że wykonującemu władzę publiczną - bez względu na sposób i formę działania - można postawić zarzut działania z naruszeniem prawa. Za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiada ta osoba prawna, z którą związana jest jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna wykonująca uprawnienia władzy publicznej. Odpowiedzialność na podstawie art. 417 k.c. odnosi się wyłącznie do szkód wyrządzonych niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej przez Skarb Państwa. Chodzi zatem o wszelkie czynności związane z wykonywaniem imperium, a więc zarówno czynności faktyczne, jak i indywidualne rozstrzygnięcia podjęte przy zachowaniu określonej procedury. Nie można mieć wątpliwości, iż do sfery imperium państwa należy wykonywanie kary pozbawienia wolności czy też tymczasowego aresztowania. Podstawową przesłanką

odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu zadań z zakresu władzy publicznej jest ich bezprawność ujęta zarówno w art. 77 ust. 1 Konstytucji, jak i w art. 417 k.c.

w formule „niezgodne prawem”. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 4 grudnia 2001 roku (SK 18/2000, Lex), wyjaśniając pojęcie „niezgodne z prawem” użyte w art. 77 ust. 1 Konstytucji, skłania się ku ścisłemu ujmowaniu tego pojęcia, rozumiejąc je jako „zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej”. Chodzi tu zatem o niezgodność z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa, czyli Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami, a po 1 maja 2004 roku walor prawa stosowanego w Polsce ma dorobek prawny Wspólnoty Europejskiej i prawa stanowione przez Unię Europejską.

W rozpoznawanej sprawie powód podnosił, że doszło do naruszenia jego intymności oraz godności człowieka w związku z koniecznością załatwiania potrzeb fizjologicznych w niezabudowanym kącie sanitarnym. Kącik ten znajdował się w celi jednoosobowej, izolacyjnej, monitorowanej, w której powód został osadzony w związku ze swoim stanem zdrowia.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że zgodnie z art. 73a k.k.w. zakłady karne mogą być monitorowane przez wewnętrzny system urządzeń rejestrujących obraz lub dźwięk, w tym przez system telewizji przemysłowej. Monitorowanie, zapewniające możliwość obserwowania zachowania skazanego, można stosować w szczególności w celach mieszkalnych wraz z częścią przeznaczoną do celów sanitarno-higienicznych, w łazienkach, w pomieszczeniach wyznaczonych do widzeń, w miejscach zatrudnienia osadzonych, w ciągach komunikacyjnych, na placach spacerowych, a także do obserwacji terenu zakładu karnego na zewnątrz budynków, w tym linii ogrodzenia zewnętrznego. Obraz

z kamer systemu telewizji przemysłowej, zainstalowanych w części celi mieszkalnej przeznaczonej do celów sanitarno-higienicznych oraz w łazienkach, jest przekazywany do monitorów lub urządzeń, o których mowa w § 3, w sposób uniemożliwiający ukazywanie intymnych części ciała skazanego oraz wykonywanych przez niego intymnych czynności fizjologicznych. Utrwalony obraz lub dźwięk, który nie zawiera informacji wskazujących na popełnienie przestępstwa lub nie jest istotny dla bezpieczeństwa zakładu karnego albo bezpieczeństwa skazanego, podlega niezwłocznemu zniszczeniu. Jeżeli utrwalony obraz lub dźwięk jest istotny dla bezpieczeństwa zakładu karnego lub bezpieczeństwa skazanego, dyrektor zakładu karnego podejmuje decyzję o czasie jego przechowywania i sposobie wykorzystania. O stosowaniu monitorowania

w określonych miejscach i pomieszczeniach decyduje dyrektor zakładu karnego, mając na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa w zakładzie karnym. Monitorowanie zachowania skazanego, a także miejsc i pomieszczeń na terenie zakładu karnego, o których mowa w § 2, realizują funkcjonariusze Służby Więziennej oraz pracownicy tego zakładu. Wymaganie, jakie muszą spełniać urządzenia systemu telewizji przemysłowej zostały wymienione w treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 2009 roku w sprawie rodzaju urządzeń i środków technicznych służących do przekazywania, odtwarzania i utrwalania obrazu lub dźwięku z monitoringu w zakładach karnych. I tak, zgodnie z § 3 pkt 1 rozporządzenia, do przekazywania obrazu z części celi mieszkalnej przeznaczonej do celów sanitarno-higienicznych oraz z łazienki, w celu uniemożliwienia przekazywania i utrwalania obrazu z intymnymi częściami ciała osadzonego oraz podczas wykonywania przez niego intymnych czynności fizjologicznych, stosuje się urządzenia systemu telewizji przemysłowej wyposażone w funkcję maskowania stref prywatności; strefy prywatności określa się podczas montażu tych urządzeń. Wreszcie art. 116 § 5a i § 6 obowiązujący

w okresie, w którym powód był osadzony w celi nr 222 pawilonu A, stanowił, że w wypadkach uzasadnionych względami medycznymi albo potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa skazanego jego zachowanie może podlegać monitorowaniu. Monitorowany obraz lub dźwięk podlega utrwalaniu. Decyzje w sprawach, o których mowa w § 4-5a, podejmuje dyrektor zakładu karnego.

W świetle przytoczonych regulacji nie ulega wątpliwości, że obowiązujące przepisy prawa dopuszczają możliwość zainstalowania w celach więziennych monitoringu, w tym w obrębie stref sanitarno-higienicznych. Pozwalają one również na monitorowanie zachowania osadzonego m.in. w przypadku uzasadnionym względami medycznymi. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że w okresie objętym pozwem powód

dwukrotnie był umieszczany w celi nr 222 decyzjami kierownika ambulatorium ZK oraz dyrektora ZK. Decyzje te były podyktowane zdiagnozowaną u powoda chorobą somatyczną – nadciśnieniem tętniczym, która okresowo wymagała stałego monitorowania jego stanu zdrowia. Powód, co istotne, nie zaskarżył decyzji,

o których mowa do właściwego sądu penitencjarnego, nie kwestionował również stwierdzonej u niego jednostki chorobowej, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia, że zostały one wydane bezpodstawnie. W sprawie nie zostało również podważone twierdzenie pozwanego, że powód odmówił umieszczenia na oddziale szpitalnym. Okoliczność ta jest niezwykle istotna, albowiem z zebranego materiału dowodowego wynika, że w (...) w Ł. w okresie od czerwca do września 2019 roku poza jednostką szpitalną nie było celi monitorowanej, która nie byłaby celą izolacyjną. W konsekwencji jedynie umieszczenie powoda w celi izolacyjnej dawało gwarancję, że jego stan zdrowia będzie podlegał stosownej kontroli. Podkreślenia wymaga, że sam fakt umieszczenia osadzonego w celi izolacyjnej nie oznacza, że podlega on karze izolacyjnej. W sytuacji, w której jest to podyktowane względami zdrowotnymi, osadzony korzysta bowiem

z wszelkich „udogodnień” przysługujących pozostałym osadzonym. Decyzja

o umieszczeniu powoda w celi izolacyjnej znajdowała przy tym oparcie

w obowiązujących przepisach prawa, które uprawniały dyrektora do podjęcia decyzji o umieszczeniu w celi izolacyjnej osadzonego nieukaranego karą dyscyplinarną umieszczenia w takiej celi w celu zapewnienia porządku, bezpieczeństwa lub powierzchni mieszkalnej, o której mowa w art. 110 § 2 kodeksu (§ 90 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2016 roku w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, obowiązującego do dnia 1 stycznia 2023 roku). Podsumowując tę część rozważań uznać należy, że umieszczenie powoda w celi nr 222 pawilonu A i monitorowanie jego stanu zdrowia nie było bezprawne. W dalszej kolejności zaznaczenia wymaga, że sam fakt objęcia powoda monitoringiem nie oznaczał jeszcze, że dochodziło do naruszenia jego intymności w trakcie korzystania

z kąpika sanitarnego. O czym była mowa wyżej, o ile samo monitorowanie zachowania osadzonego odbywa się również w obrębie obszaru sanitarno-higienicznego celi, co samo w sobie oznacza, że obszar ten nie może być niczym odgradzony/przesłonięty, to jednocześnie obraz z monitoringu podlega stosownej modyfikacji polegającej na zamaskowaniu intymnych części ciała skazanego oraz wykonywanych przez niego intymnych czynności fizjologicznych. Taka też ingerencja w obraz została dokonana w przypadku celi nr 222 i polegała na ustawieniu w miejscu kąpika sanitarnego czarnego kwadratu zasłaniającego toaletę. Jak wynika z zeznań P. W., wprawdzie kwadrat ten był nieruchomy, to jednak zasłaniał części intymne skazanego zarówno w czasie, gdy siedział on na toalecie, jak i gdy się z niej podnosił. Nie może być więc mowy

o naruszeniu jego intymności w trakcie załatwiania czynności fizjologicznych. Świadek ten wykluczył ponadto, aby obraz z monitoringu mógł być udostępniany pozostałym osadzonym, monitor na którym był wyświetlany znajdował się bowiem w dyżurce oddziałowego i był zwrócony w stronę okna. Twierdzenia powoda, jakoby widział na dyżurce oddziału A2 wielokrotnie obraz z kamery

z celi monitorowanej uznać zatem należy za niewiarygodne, zwłaszcza, że powód nie przywołał żadnej takiej sytuacji (powód nie wskazał, w jakich okolicznościach miał widzieć obraz z monitoringu, gdzie i jak był ustawiony monitor, co było na nim wyświetlane, czy znajdował się na zewnątrz dyżurki czy też w jej pomieszczeniu itp.). Sąd ma oczywiście świadomość, że dostęp do monitora

w dyżurce mieli funkcjonariusze SW, w tym także kobiety, niemniej jednak sama ta okoliczność nie może przesądzać o naruszeniu intymności powoda. Wszak nawet w przypadku, gdy na obraz z kamery patrzyła kobieta widziała ona wyłącznie fragment ciała powoda, z pominięciem jego stref intymnych. Trudno więc mówić o jakimkolwiek naruszeniu intymności. Jak zwrócono wyżej uwagę, nie może także budzić wątpliwości, że dla skuteczności monitoringu istotne jest, aby obejmował on całość powierzchni celi. W przypadku powoda służył on przecież stałemu monitorowaniu jego stanu zdrowia i miał na celu zapewnienie odpowiedniej opieki medycznej w przypadku jego pogorszenia. To zaś mogło nastąpić w każdym momencie, w tym w czasie, gdy powód korzystał z kąpika sanitarnego załatwiając swoje potrzeby fizjologiczne. O ile więc samo monitorowanie tego miejsca może być dla osadzonego w pewnym stopniu niekomfortowe, o tyle dyskomfort ten niewątpliwie nie może przeważać nad zdrowiem i życiem osadzonego, które pozwany w warunkach penitencjarnych jest zobowiązany chronić. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że sam fakt monitorowania zachowania pozwanego w celi nr 222, w warunkach wyżej opisanych, nie naruszał jego intymności oraz godności. Zdaniem Sądu brak jest także podstaw, aby za takie naruszenie uznać fakt, że podczas próby

wejścia do celi zajmowanej przez powoda funkcjonariusze SW nie byli w stanie przez wizjer w drzwiach ustalić, czy powód korzysta z kącika sanitarnego. Zgodnie

z depozycjami G. P., każdorazowo gdy funkcjonariusz podczas wchodzenia do celi stwierdził, że osadzony korzysta z kącika sanitarnego wstrzymywał się z wejściem i czekał do momentu, gdy będzie to możliwe. Zeznania te korespondują z relacjami świadków ze sprawy XII C 766/21, które

w formie pisemnej zostały załączone do akt sprawy (k. 212-213). Potwierdzili oni, że miały miejsce sytuacje, gdy podczas wchodzenia do celi powód załatwiał potrzeby fizjologiczne, dodając, że wówczas przepraszał za zaistniałą sytuację

i wycofywali się z pomieszczenia. Oczywiście w tego typu przypadkach powód mógł odczuwać dyskomfort, niemniej jednak równocześnie nie ulega wątpliwości, że strażnik więzienny nie wchodzi do celi ot tak, ale jest to poprzedzone szeregiem czynności związanych z otwarciem drzwi. Te zaś są doskonale słyszalne wewnątrz celi, co pozwala przyjąć, że osadzony ma możliwość poinformowania strażnika, że korzysta z kącika sanitarnego zanim ten znajdzie się już wewnątrz celi i zobaczy osadzonego w intymnej sytuacji. Sąd dostrzega, że taka możliwość nie wyłącza całkowicie wspomnianego dyskomfortu, niemniej jednak z pewnością pozwala na jego obniżenie. Powtórzenia wymaga, że przyczyny umieszczenia powoda w celi 222 były niezależne od pozwanego, wynikały po pierwsze ze stanu zdrowia osadzonego, który okresowo wymagał stałego monitorowania, po drugie z postawy samego powoda, który odmówił umieszczenia na oddziale szpitalnym, gdzie mógłby liczyć na zabudowane kąciki sanitarne, ale mogłoby się to wiązać z przebywaniem w celu kilkuosobowej. Warto w tym miejscu podkreślić, że chociażby po pierwszym pobycie w celi nr 222 w czerwcu 2019 roku powód doskonale zdawał sobie sprawę z tego, jak ten pobyt przebiega, jakie są udogodnienia, ale i niedogodności z nim związane. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby powód poprosił o przeniesienie na oddział szpitalny. Fakt, że powód takiej prośby nie złożył jest zdaniem Sądu znamieny, pokazuje bowiem, że dyskomfort powoda nie był w istocie dużych rozmiarów, skoro wolał przebywać w celi izolacyjnej, niż na oddziale szpitalnym. Całość przeprowadzonych rozważań prowadzi do wniosku, że zarzuty powoda nie tylko nie znajdują przekonującego uzasadnienia, ale też stanowią w istocie nadużycie prawa, dotyczą bowiem działania pozwanego, które było nacechowane tylko

i wyłącznie dbałością o zdrowie i życie powoda. Uwypuklić wymaga także, że

w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że powód z uwagi na pobyt

w przedmiotowej celi miał myśli samobójcze – te nie zostały wszak zgłoszone funkcjonariuszom SW. Co się natomiast tyczy wpływu takiego pobytu na złożenie przez powoda pozwu rozwodowego, to taki związek przyczynowo-skutkowy jawi się wręcz jako kuriozalny. Wreszcie odwołać się należy do poglądów orzecznictwa, w których wskazuje się, że osoba osadzona w zakładzie karnym musi się liczyć z pewnymi ograniczeniami i dolegliwościami w związku

z odbywaniem kary pozbawienia wolności, w tym przede wszystkim ze wzmożonym, uprawnionym nadzorem służb penitencjarnych. Godność skazanego przebywającego w zakładzie karnym nie jest naruszona, jeżeli odpowiada uznanym normom poszanowania człowieczeństwa, a umieszczenie powoda w celi monitorowanej nie miało służyć jego szykanie, narazić go na cierpienie czy upokorzenie (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 września 2014 roku, I ACa 369/14, L.).

Podsumowując wyżej przeprowadzone rozważania stwierdzić należy, że

z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń nie wynika, aby w stosunku do powoda naruszono jakiegokolwiek obowiązujące normy prawne, w szczególności przepisy Kodeksu karnego wykonawczego oraz rozporządzeń wykonawczych.

Z tego względu, brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, iż w stosunku do powoda w trakcie jego osadzenia w dawnym (...) w Ł. doszło do niezgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej (art. 417 k.c.). Ponadto, ustalone w toku postępowania warunki osadzenia powoda nie wskazują na to, aby osadzenie powoda w tych warunkach naruszało jego dobra osobiste,

a w szczególności zdrowie i godność, co uzasadniałoby przyznanie powodowi zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 lub 448 k.c. Nie zachodzą przesłanki do przyjęcia, że warunki osadzenia powoda we wskazanej jednostce naruszały jego godność osobistą, tj. że osadzeniu temu towarzyszyły uciążliwości inne niż immanentnie związane z faktem odbywania kary pozbawienia wolności oraz że uciążliwości te były na tyle trwałe i intensywne, że naruszały godność osobistą powoda. Wprawdzie powód miał prawo odczuwać dyskomfort

w pewnych sytuacjach, z którymi się spotykał w przedmiotowej celi podczas korzystania z kąpielarni sanitarnego, to jednak nie zostało wykazane, aby skutkowało one tak istotnym pogorszeniem warunków osadzenia powoda, że naruszało to jego godność osobistą, czy też godziło w jego intymność. Przede wszystkim zaś, o czym była już mowa, nie można tracić z pola widzenia przyczyn, dla których powód został osadzony w celu nr 222.

Zdaniem Sądu nie zostało także wykazane, aby doszło w stosunku do powoda do naruszenia art. 3 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 roku o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wyżej wskazany przepis stanowi o tym, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. Zaznaczyć należy, że o poniżającym traktowaniu osadzonego w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności można mówić dopiero wtedy, gdy skazany traktowany jest w sposób przekraczający minimalny poziom dolegliwości nieuniknionej w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności, oceniany w odniesieniu do konkretnych okoliczności każdej sprawy (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2012 roku, IV CSK 276/11, OSNC 2012/9/107). Brak jest podstaw do przyjęcia, że w stosunku do powoda w trakcie jego osadzenia w zakładzie karnym doszło do tak rozumianego poniżającego traktowania albo do naruszenia jego dóbr osobistych, które można byłoby uznać za bezprawne.

Wobec powyższego, roszczenie powoda o zapłatę zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 417 k.c. w zw. z art. 445 i 448 k.c. jako niezasadne podlegało oddaleniu. Brak było także podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 417² k.c., tj. na podstawie przepisu ustawowego odwołującego się do względów słuszności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł, która obejmowała wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.